

Vršovice 12.9.2010

Pozdrav: Milé sestry, milí bratři, milí přátelé, vítám vás všechny na společných bohoslužbách, při kterých chceme naslouchat Božímu Slovu a přijmout je do svých životů.

Píseň: 161 sl.1 Tebe, Bože, chválíme

Introit: Svou cestu svěř Hospodinu, doufej v něho, on sám bude jednat. Hledej blaho v Hospodinu, dá ti vše, oč požádá tvé srdce. Ž 37,5.4

Píseň: 625

Modlitba: Pane, jsme Ti vděční, že se nám dávaš poznat. Jsme Ti vděční, že smíme vědět o možnosti přicházet do společenství v tomto sboru a naslouchat svědectví Tvého Slova. Jsme Ti vděční, že smíme být ukotvení právě tady, že tady můžeme čerpat sílu a povzbuzení, že tady se smíme setkávat s evangeliem o Tvém Synu a našem Spasiteli, Ježíši Kristu.

Zároveň vyznáváme, jak často se nám nedaří žít podle toho, co po nás chceš. Jak často jsme špatným svědectvím lidem okolo nás. Chceme Tě moc poprosit, abys byl s námi svým Duchem svatým, provázel nás ve dnech následujícího týdne a otevíral nás pro člověka vedle nás. Veď si celou svou církev, aby celému stvoření svědčila o Tvé lásce a milosti, ale i o Tvém soudu. Amen.

Slovo dětem:

Píseň ze Svítá: S360

Čtení: Jr 7,1-15

Píseň: 368

Text: Lk 15,1-7

Haleluja. Jak dobré je vzdávat Hospodinu chválu, tvému jménu, Nejvyšší, pět žalmy. Haleluja. Ž 92,2

Máme před sebou obraz. Jeruzalémský chrám září v dopoledním slunci a k jeho bráně přichází množství lidí. Měli bychom mít radost, vždyť je to krásný pohled. Člověk hledá ukotvení všeho, co kolem sebe vidí, u Hospodina. To je přece svědectví, které potřebujeme slyšet - prosté a hluboké. Svědectví, které potřebuje slyšet svět kolem nás - právě při výročí děsivé události v New Yorku. Uprostřed všeho zmatku a zloby je

místo, kam můžeme přijít a odkud se nám pohled na celé stvoření jakoby srovná. Jako když stojíte na kraji lesa a všechno v něm je tmavé a chaotické. Vy ho bezradně obcházíte a najednou přijdete na místo, kde se stromy jakoby srovnají a vy skrze ně dokonce uvidíte průhled ke světlu. Měli bychom mít radost. Ale jsme na rozpacích - skutečně tento obraz tak funguje? Když jsem promýšlel dnešní starozákonní text, vzal jsem si do ruky knihu povídek Karla Čapka a přemýšlel, co by pro ty postavy a postavičky mohl znamenat. Představoval jsem si nás uprostřed shonu začátku září a ten obraz zářivého dopoledne se zástupy putujícími do chrámu se mi líbil čím dál tím víc. Vyzařuje z něj pokoj a smíření. Zvláště, když jsem se podíval blíže a zástupy už nebyly zástupy, ale konkrétní lidé, kteří si povídali nebo šli zamyšlení. I Karel Čapek by z toho obrazu měl radost.

Ale najednou se všechno mění. Jakoby zašlo slunce. Zdá se mi, že je to tím, že v bráně chrámu stojí prorok a zaznívají tvrdá slova o to, že jsetli se lidé budou chovat tak, jak se chovají, tento krásný obraz se třpytícím se chrámem nemá budoucnost. Ukáže se jako naprosto mylný a falešný.

A mě to přišlo hrozně líto. Najednou nevím, co si s tím příběhem počít. Najednou mi mizí všechny ty Čapkovy postavy a postavičky, najednou mi mizíme i my všichni v našich radostech i starostech a zůstává jen tvrdá náboženská řeč, která zazněla někdy v r. 609 př.n.l. Co my s tím?

Ano, bezesporu se k sobě máme chovat vstřícně, bezesporu máme k sobě projevovat soucit a být si vzájemně pomocí. Ano, je to vždycky zásadní problém, když se do našich vztahů promítne zloba a nenávist a sobectví. Ale co si jen, propána, mám počít s tím Jeremjášovým kázáním?

Odkládám ho tedy stranou a vracím se k obrazu plnému slunce. K obrazu, který zve nás i všechny kolem nás a nabízí smysl života. Obrazu bez náboženské tvrdosti, k obrazu Božího domu s dveřmi otevřenými dokořán, domu, který nabízí posilu a smysl všeho kolem nás. Nechávám Jeremjáše stranou, nerozumím jemu a jeho kázání. Toto tvrdé slovo nepatří do naší doby, toto tvrdé slovo nechci slyšet.

A tak mi visí na zdi krásný obraz a já pod ním sedím pěkně v harmonii s knihou Karla Čapka, ze které ke mně promlouvá láska k člověku, pochopení pro jeho chyby i naděje, že se člověk může změnit. Jeremjáš je daleko a mě je dobře. A najednou do té pohody slyším zprávu o americkém pastorovi, který plný nenávisti vyhláší, že islám je od ďábla a že tedy bude

veřejně pálit Korány. To všechno do bolestných vzpomínek na 11. září. Jeremjáš je daleko a přesto se obraz naplňuje stínem. Nemusím poslouchat zprávy z Ameriky, abych slyšel o odsuzování druhého člověka, protože mu nerozumím. Nemusím chodit daleko, abych viděl zlobu ve jménu Boha. A postavy Karla Čapka se mě ptají, cože to mám na stěně za divný obraz. Vždyť měl pomoci vidět svět jako místo Boží milosti. A místo toho se z něj šíří jakýsi oblak nenávisti.

Jsem zklamaný a zaskočený a vracím se pokorně k proroku Jeremjášovi a k jeho kázání z chrámové brány. „Jestliže tu stále vykřikujete ‘Chráme Hospodinův, chrám Hospodinův, chrám Hospodinův’, neznamena to automaticky, že jsem tu s vámi“, říká Hospodin. „Máte být znamením a tím nejste automaticky jenom proto, že tu vykřikujete zbožné fráze. Jak se mají lidé podle vás orientovat? Jak se má orientovat celé stvoření?“

Ježíš z Nazareta říká: „Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali.“

Najednou vidím, že bez Jeremjášova kázání je obraz defektní. Najednou vidím, že právě díky jeho slovům je v něm naděje nejenom pro nás, ale pro každého člověka, pro celé stvoření. Až s Jeremjášovými slovy tento obraz otevírá smysl života, otevírá pohled na Boha, který se se svým stvořením. Otevírá Ježíšovu svědectví, které nabízí v podobenství o ztracené ovci.

Právě tady se setkáváme s člověkem takovým, jaký je. Právě tady se vidíme jako ti, kteří jsou tak snadno ovlivnitelní svým strachem, kteří tak málo nasloucháme druhému člověku, kteří nedokážeme udělat to, co považujeme za správné. Právě tady nacházíme sami sebe a stavíme se ke všem těm Čapkovým postavám a postavičkám. Ježíš tu nemáá rukou nad vším selháním a omyly. Nad lidským hříchem. Ale velice razantně se staví proti nálepkování, souzení a nenávisti. To Pán Bůh svému stvoření nenabízí, o tom svědčit nemáme. Ježíš svědčí o Bohu, pro kterého má každý z nás hodnotu. Při všem našem bloudění. O Bohu jako pastýři, který o nás ví a když zabloudíme, jde za námi, hledá nás, nachází a zachraňuje. Když tuto záchranu neodmítneme. Když nedáme přednost odmítnutí a nenávisti.

Jsem vděčný za obraz Božího domu, ke kterému se blíží poutníci. Jsem vděčný za Jeremjáše, který stojí ve dveřích. Protože otevírá prostor pro Ježíše a Jeho svědectví o Bohu milosrdenství. O radosti nad každým člověkem, který na své cestě klopýtá a hledá, ale otevírá se naději, kterou pro nás Pán Bůh připravil. Svědectví o tom, že s Boží pomocí je

možné jít vstříc druhému člověku, že je možné odpuštění místo nenávisti. Svědectví o tom, že k této zvěsti o Božím království, kterou přinesl Ježíš z Nazareta a která tak tvrdě u člověka narazila na Golgotě, že k této zvěsti se Pán Bůh přiznal ve vzkříšení. Jsem vděčný za obraz Božího domu, který nabízí orientaci v tomto světě pro všechny, kdo touží po smíření mezi lidmi. Amen.

Píseň: S359

Přímluvná modlitba:

Ohlášky:

Poslání: Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši.

Ep. 2,1-5

Požehnání: Bůh naděje nechť vás naplní veškerou radostí a pokojem ve víře, aby se rozhojnila vaše naděje mocí Ducha svatého. Ř 15,13

Píseň: 417 Zachovej nás při svém slovu